

7

หิมะขาวราวขนเป็ดลอยละล่องอยู่ในอากาศ ความเย็นยะเยือกทิ่มแทง
เข้าไปถึงกระดูกทำให้รู้สึกปวดขา

ต่อเช้าผู้มีรูปร่างสูงใหญ่เดินเล่นเรื่อยเปื่อยอยู่ในซอย ดูราวกับอยู่ว่างๆ
ไม่เดือดเนื้อร้อนใจอะไร แต่ความตื่นตัวอันยอดเยี่ยมเยี่ยงผู้ฝึกยุทธ์กลับคอย
สำรวจตรวจตราความเคลื่อนไหวรอบทิศอย่างละเอียดลออ

ทันใดนั้นเอง ต่อเช้าก็ขยับกายหลบร่างร่างหนึ่งที่พุ่งมาจากด้านหลัง
โดยถีบตัวขึ้นไปสังเกตการณ์อยู่บนกำแพง

เด็กหนุ่มผู้หนึ่งฉวยเข้าไปชนชายขี้เมาที่อยู่ด้านหน้า พริบตาอันมือ
ของเด็กหนุ่มก็ล้วงไปที่เอวของชายผู้นั้น

ต่อเช้ายังไม่ทันได้ส่งเสียงตวาด ก็มีเด็กสาวผู้หนึ่งอายุประมาณ
สิบสี่สิบห้าโผล่เข้ามา แล้วถึงหูลุ่* ในมือของนางก็เปราะอะเปื้อนตัวของชาย

* ดั่งหูลุ่ หรือ ปิงดังหูลุ่ เป็นชื่อขนมหวานเคลือบน้ำตาลชนิดหนึ่ง ใช้ผลไม้ เช่น ชันจา พุทรา สตรอเบอร์รี่ ฯลฯ เลียบไม้ไม่เป็น
แท่งเหมือนลูกชิ้นแล้วจุ่มลงในน้ำเชื่อม

จ้เมีมาผู้ัน้

"ว้าย ท่านลุงหุ ถ้งหุขุ้ของข้าเลอะโตนท่านเสียแล้ว" ในยามค้าคีน เช่นันี้ เสียอันสดใสที่เจือไว้ซึ่งความไร่เดียงสาของชยาม่อหุฟ้งดุก้องก้งวาน ย้งน้ก

เมื่อนางเฝล่มาเช่นันี้ เด็กหนุ่มที่เดีมที่กำล้งจะลงมื่อล้งกระเป้าชาย จ้เมีมาจ้ิงได้แต่เสไปลุปจมูกแล้วเดินหนีไปราวกับไม่มีอะไรเก็ดขึ้น

"เจ้า...เป็นใครกันนะ" ชายจ้เมีมาที่ถูกระเรียกว่า 'ท่านลุงหุ' หรีตามอง พยายามแยกแยะว่าเด็กสาวตรงหน้าคือใคร

"ท่านลุงหุ การแสดงดอกไม้ไฟกำล้งจะเริ่มแล้วนะ หากว่าท่านไม่ไป ดูดอกไม้ไฟละก็ ท่านก็รีบกลับบ้านไปนอนเสียเถอะ" ในน้ำเสียของ ชยาม่อหุแฝงไว้ซึ่งความไม่ชอบใจเล็กน้อย นางขมวดคิ้วกับกลืนเหล่าที่เหม็น คล้งไปทั้งตัวของเขา

"อ้อ คุณหนูแห่งจวนชยาม่อเองหรือหรือนี้" ชายจ้เมีมาองนางอยู่นาน สองนาน ในที่สุดถึงเฟ็งจะนีกออก

ความอดทนของนางก็หมดลงพอดิเช่นันั้น นางหันศีระะกลับแล้วเขย้ง ปลายเท้ามอ้งไปอีกด้านหนึ่งของชอย เห็นได้ชัดว่าจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว "ท่านรีบกลับไปเถอะ" พุดจบ ชยาม่อหุก็หมุขปลายเท้าแล้วขย้งบายจาก ไป

เหลือไว้เพียงท่านลุงหุผู้ดวงตาพราะเลือนด้วยฤทธิเหล่าที่ย้งคงพยายาม หรีตามองหานางต่อไป

ต่อช้ผู้เห็นเหตุการณ้ทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบจากด้านบนไม่รู้ว้าตนเอง ไปเอาความอยากรู้ยากเห็นมาจากไหน เดินตามชยาม่อหุเข้าไปในชอย

เขาเห็นนางเดินเลี้ยวเข้าซอยในน้อออกซอยนี้ เห็นได้ชัดว่าคุณเคยกับ
ตรอกชอกซอยในละแวกนี้เป็นอย่างดี

คืนนี้ต่อชั่วคราวจะไปร่วมงานเลี้ยงเนื่องในเทศกาลหยวนเซียว* ที่
องค์จักรพรรดิทรงจัดขึ้น ซึ่งเดิมทีเป็นเพียงงานเลี้ยงเล็กๆ ในหมู่เชื้อพระวงศ์
ทว่าองค์จักรพรรดิกลับทรงกำชับเป็นพิเศษให้ท่านพ่อของเขาเตือนให้เขา
ไปร่วมงานให้ได้ ต่อชั่วคราวได้กลิ่นของความไม่ชอบมาพากลขึ้นมาในทันใด

ระยะนี้ท่านพ่อท่านแม่สนอกสนใจเรื่องคู่ครองของเขาเหลือเกิน งาน
เลี้ยงที่ฝ่าบาททรงจัดขึ้นในคืนนี้กับการทาบตามหาคุณให้จะต้องเกี่ยวข้องกัน
เป็นแน่ เขาจึงไม่คิดจะไปติดกับ

"บัง!" เสียงพลุดังก็ก้อง ดอกไม้ไฟอันสว่างไสวเบ่งบานอยู่ที่ขอบฟ้า
ชยาม่อหูกระต๊อบเท้า เร่งฝีเท้าด้วยความเดือดดาลเล็กน้อย "เริ่มแล้ว
เร็วเข้า!" ว่าแล้วก็เลี้ยวไปมาอยู่ในซอยอีกสองสามครั้ง จากนั้นก็หยุดอยู่
หน้ากำแพงล้อมรั้วแห่งหนึ่ง

ต่อชั่วคราวถูกเสียงดอกไม้ไฟเรียกสติกลับคืนมา เขาพบว่าเด็กสาวผู้นั้น
กำลังกระโดดเหิงๆ อยู่หน้ากำแพง

"บ้าจริง!" สำหรับชยาม่อหูแล้ว กำแพงนี้สูงเกินไปจริงๆ มือคุณ้อย
ปีนอยู่ตามขอบกำแพง กระทั่งใช้ขาตะกายตามไปด้วย แต่นางก็ยังปีนขึ้นไป
ไม่ได้ยอดดี พยายามเช่นนี้อยู่สองสามรอบนางก็หอบแฮกๆ

ขณะที่กำลังลุ่มมอยู่นั่นเอง นางก็รู้สึกว่าคุณเสียด้านหลังตั้งขึ้น
ชั่วพริบตาเดียวชยาม่อหูก็ลอยขึ้นมาอยู่บนกำแพง

* เทศกาลหยวนเซียว ตรงกับวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนอ้ายตามจันทรคติจีน ซึ่งเป็นคืนแรกขอปีทีพระจันทร์เต็มดวง คนในครอบครัว
จึงมาชมจันทร์กันพร้อมหน้า รับประทานขนมบัวลอยซึ่งแสดงถึงความกลมเกลียว ภายหลังจัดเป็นงานฉลองยิ่งใหญ่ต่อเนื่องจากเทศกาล
ตรุษจีน มีประเพณีประดับโคมไฟ จึงเรียกอีกชื่อว่า เทศกาลโคมไฟ

"ท่านเป็นใคร" ใบหน้าที่ถูกความเย็นกััดจนแดงของชย่ำม่อหูเต็มไป ด้วยความระแวดระวัง

นางหันศึรชะกลับมมา อาศัยแสงจันท์ม้งเห็นว่ำชายผู้นั้นมีค้วอัน คมขั้ม ใบหน้าแฝงไว้ซึ่งความเยอหยัง ดวงตาสุกใสมีพล้ง หน้าตาหล่อเหลา มีราศึสูงส่งมิดจากคนท่วไป แต่กักลับมมีความหวัหาญที่ยากจะอำพรางอยู่ด้วย

"แม่นางน้อยไม่ต้องขอขอบคุณหรอก ข้ากัแค่ออกแรงนิดหน้อยเท่านั้นเอง" เตอชัว้ไกลตัวลงนั้งบนกำแพงตรงจุดที่ห่างจากนางหนึ่งช่วงตัว มุมปากที่เดิมทีเย็นขาประดับด้วยรอยยิ้มเล็กน้อย

"ใครจะขอบคุณท่าน!" เมื่อครู่ตอนที่เขาดึงคอเสื้อหิ้วนางขึ้นมมา บนกำแพง หากมิใช่เพราะเขามีได้แตะต้องตัวนางเลยแม้แต่น้อยแล้วละกั ป่านนี้นางคงเอานิ้วทิ่มตาทังค้วของเขากจนทะลุไปนานแล้ว ไม่แค่ถลึงต้ามองอย่างเคืองแค้นเช่นนี้หรอก

"ไม่ขอขอบคุณก็ช่าง แต่การแสดงดอกไม้ไฟเริ่มแล้วนะ ถ้าจะมานั้งเยียง ข้าละกั อดตอนพักครั้งจะดีกว่ำ" เตอชัว้ชี้ไปที่ดอกไม้ไฟอันตระการตาบน ท้องฟ้า ดอกไม้ไฟรูปแบบต่งๆ ช่างดูน่าหลงใหลยิ่งนัก

"ว่ำ เป็นรูปวัวด้วยละ!" เมื่อถูกเขากลลกล่อ นางก็เบียงเบนความสนใจ ไปทันที "มามากอดอกแล้ว ครั้งนี้เหมือนถ้งหูลู่เลย" นางม้งไปที่ดอกไม้ไฟ บนท้องฟ้า เบิกบานใจจนส่งเสียงร้องออกมา

"พูดถ้งถ้งหูลู่ เมื่อครู่ทำไมเจ้าถ้งได้ช่วยชายขี้เมาคนนั้นเล่า เขาเป็น เพื่อนของเจ้าหรือ"

"ท่านหมายถึงคนแซ่หูนั่นนะหรือ" น้ำเสียงของชย่ำม่อหูแฝงแวด ดูแคลน "วันๆ นอกจากตีมเหล่าแล้วเขายังจะทำอะไรได้อีก ข้ามีเพื่อน

พรรคนี้ที่เห็นกัน"

"ถ้าเช่นนั้นก็เป็นเพราะทนดูไม่ได้ เห็นความอยุติธรรมก็เลยยื่นมือเข้ามาช่วยอย่างนั้นหรือ" เต๋อซัวอยากรู้ยิ่งกว่าเดิม

"ข้าไม่มีเวลาว่างมากขนาดนั้นหรอก หากพบความอยุติธรรม ข้าเดินผ่านไปเสียดีพอแล้ว เรื่องอะไรต้องเปลืองแรงไปทำให้มันยุติธรรมด้วยเล่า" คนผู้นี้คงไม่ใช่พวกที่ชอบบอดตัวว่าเป็นจอมยุทธ์กระมัง นางเคยเจอพวกโง่เง่าที่บอกว่าตนเองเป็นผู้มีคุณธรรมมาเยอะแล้ว ทั้งๆ ที่ไม่มีความสามารถ แต่ก็ยังจะไปยุ่งเรื่องชาวบ้าน นางไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อคนโง่เง่าพวกนั้นเลย แม้แต่น้อย

เสียงหัวเราะอย่างแผ่วเบาดังดูความสนใจของนาง ซย่าม่อหูลึงดวงตาเรียวยาวคู่นั้นใส่เขาด้วยความโกรธเล็กน้อย

"ถ้าเช่นนั้นก็คงเป็นเพราะคนในครอบครัวของเขามีความสัมพันธ์กับเจ้า" เขาไม่สนใจดูดอกไม้ไฟเท่าใดนัก กลับเอาแต่จ้องมองอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงบนใบหน้าของนาง

ซย่าม่อหูบ่ปาก "ข้าเพียงแต่รู้สึกที่ท่านป่าหุ่น่าสงสารเหลือเกิน อากาศหนาวขนาดนี้ นางต้องออกไปขายเต้าหู้ตั้งแต่เช้าตรู่ หากว่าท่านลุงหูถูกล้วงกระเป๋าไป คนที่ต้องลำบากไม่ใช่นางหรอกหรือ" นำแปลก ทำไมนางถึงคุยกับคนแปลกหน้าผู้นี้ได้อย่างออกรสถึงเพียงนี้กันนะ

"ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง" เขาจ้องหน้านางตาไม่กะพริบ

"ทำไมท่านเอาแต่จ้องข้าเล่า" ซย่าม่อหูถูกจ้องจนเขินบ้างแล้วเหมือนกัน "อย่ามาชวนข้าคุยนะ ข้าจะตั้งใจดูดอกไม้ไฟแล้ว"

"ก็ได้ เจ้าค่อยๆ ดูไปก็แล้วกัน" แล้วเต๋อซัวก็หุบปาก ไม่เอ่ยอะไร

อืกเลยจรง ๆ

ชยาม่อหูจจ่ออยู่กับการคูดอกไมไฟ ส่วนเตอชัวก็หันมาพินิจ
พืเคราะห้นางอยางไมเกรงใจ

ดวงตาท้งคู่ของนางท้งกลมท้งโต ผ่างแววเจ้าเล่ห์เฉลียจลาคอยู่
หลายส่วน จมูกกระจุมกระจิมเรียวโด่ง ปลายจมูกเข็ดน้อย ๆ เห็นแล้วน่า
ย่นมือออกไปบืบ ปากรูปกระจับแดงระเรื่อตามธรรมชาติ รจอนนางโตอืกน้อย
จจะต้องกลายเป้นหญิงที่ทาให้คนหลงหัวบักหัวป่าเป้นแนที่เดยว

ในใจของเขาร้อนรุ่ม ทนได้นั้นดวงตาที่จับจ้องนางก็ร้อนผ่าวย้งกว่าเดม

"ข่ามีนามว่าเตอชัว เป้นลูกคนที่สี่ เจ้าเรยักข่าว่าฟี่สี่ก็ได้" เตอชัว
คืดว่าหากเรมทาความรู้จักกัน โดยให้นางคืดว่าเขาเป้นฟี่คนหนึ่ง พวกเขา
คงจะมีโอกาสได้พบกันอืก เลื่อผ้าที่นางใส่เนื่อผ้าไมเลว เดอได้น่าจะเป้น
ลูกสาวตระกูลที่มีฐานะใช้ไ้ได้ แต่ไมรู้ว้เวลานี้ทาไมถึงไม่มีสาวใช้ติดตาม
มาด้วย ปล่อยให้นางมาปรากฏตัวอยู่ที่นี่เพียงลำพัง

"ใครจะไปสนว้ท่านเป้นลูกคนที่เท่าไร" เด็กสาวฝี่ปากเหลื่อร่าย
ไช่ย้อย

"ข่ากลัวว้ครวหน้าพบกันแล้เจ้าจะไมรู้ว้จะเรยักข่าว้อยางไรดี"
เตอชัวมี่แผนอยู่ในใจแล้ว ขอแค่คู่กับนางมาก ๆ เข้าไ้ การจะรู้ว้นางอยู่
ละแวกไหนก็ไมน่าจะยาก จากนั้นค้อยหาโอกาสทาเป้นพบนางโดยบังเอิญ
ที่หลัง

"ใครจะไปไชคร่ายขนาดต้องพบกับท่านอืกกันเล้า" นางแลบล้ัน
อากาศหนาวเย็นจนลมร้อนที่หายใจออกมาทางปากกลายเป็นไอสีขาว

"แล้วถ้าเจ้าได้พบกับข่าอืกละ" รีมฝี่ปากบางของเขาเผยอขึ้น ความ

ทำท่ายในเวทดาสองประกายออกมาที่มุ้งนาง

"ถ้าเช่นนั้นข้าก็จะเรียกท่านว่าพี่สี่ลี้กคำ ไม่เห็นจะเสียหายตรงไหนนี่" นางเจ็ดคางขึ้น เอ่ยอย่างไม่ยอมแพ้

"ดี ตกลงตามนี้" อาศัยประโยชน์ของนาง เขาจะต้องสร้างโอกาส 'พบกันโดยบังเอิญ' ขึ้นมาให้ได้ น่าสนุกเสียจริง ยากนักที่จะได้เจอหญิงที่น่าสนใจเช่นนี้

ดังนั้นแล้ว คนเราก็ไม่ควรจะปากดีจนเกินไป

ชยาม่อหูไม่เคยเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ แต่ตอนที่นางได้พบกับเต๋อซั่วอีกครั้งบนถนน นางรู้สึกจริงๆ ว่าเหนือศีรษะของนางมีอีกาบินผ่านไป เด็กสาวไม่เคยคิดเลยว่าตนจะมาสนิทกับเขาได้ ภายในเวลาไม่กี่เดือนมานี้ทั้งสองพบกันนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว

เต๋อซั่วดีต่อนางยิ่งนัก เขามักจะเฝ้าของมากมายหลายชนิดในเมืองหลวง มาล่อให้ชยาม่อหูออกจากบ้าน ซึ่งนางเองก็ไม่มีกำลังที่จะปฏิเสธได้เลย เพียงแต่นางไม่แน่ใจว่าที่ไม่อาจจะปฏิเสธได้นั้นเป็นเพราะเสน่ห์ของสิ่งแปลกใหม่เหล่านั้น หรือว่าเป็นเพราะเสน่ห์ที่มาจากตัวเต๋อซั่วเอง

เพียงไม่กี่เดือนเท่านั้น ชยาม่อหูก็รู้สึกราวกับว่านางรู้จักกับเต๋อซั่วมาหลายปี ถึงกับเกิดความรู้สึกอยากฟังฟังเขา เด็กสาวไม่เคยรู้สึกเช่นนี้กับใครมาก่อนเลย

ชยาม่อหูเดินเลียบกำแพงล้อมรั้วอันสูงใหญ่จนมาถึงประตูบานน้อยด้านหลัง ขณะที่กำลังก้าวข้ามธรณีประตูอย่างรวดเร็วเพื่อจะออกไปนอกจวนนั่นเอง นางก็ถูกสาวใช้ที่อยู่ด้านหลังดึงตัวเอาไว้

"คุณหนู ท่านใส่เสื้อคลุมห่นอยเถอะเจ้าคะ มิฉะนั้นหากว่าหิมะตก จะทำอย่างไรเจ้าคะ" สวาชៃของชยาม่อหู่ร้องเตือน แม้ว่าหญูลี้จะอายุยัง น้อยแต่กลับม่นิสัยจับจู้ผิดวัย

"หญูลี้ เจ้าเคยเห็นผู้ชายคนไหนใส่หม่ากว่า* แล้วยังใส่เสื้อคลุมกัน ลมสีแฉงอีกหรือ" ชยาม่อหู่ขยับเครื่องแต่งกายขายบนร่างแล้วถลิ่งดา

"แต่ว่า...แบบนี้จะเป็นหว่าดได้นะเจ้าคะ" แม้จะเกรงกลัวคุณหนูอยู่บ้าง แต่หญูลี้ก็ข้อมหว่งไม่ได้ นางไม่ปรารถนาจะเปลี่ยชยาม่อหู่ไปแบบนี้ ตั้งแต่ เล็กมาคุณหนูไม่มีแม่ เรือนที่พักก็มีคนผ่านไปมาน้อยมาก หากมีขี้เพระะ มีสวาชៃอย่างนางคอยปรนนิบัติแล้วล่ะก็ เกรงว่ายามชยาม่อหู่ป่วยขิ้นมากก่ง ไม่มีใครรู้

หว่าคุณหนูของหญูลี้กลับรู้สึกว่าแบบนี้ก็ไม่เสี่ยหายตรงไหน อย่างน้อย นางก็สามารถหายออกไปเที่ยวเล่นนอกจวนได้อย่างสะดวก ฟ่ำมี้ดแล้วค่อย กลับบ้าน จะมีคุณหนูบ้านไหนออกไปวิ่งเล่นข้างนอกได้เหมือนอย่างนางเล่า

"เถอะนะ มีคนกำลังรอข้ำอยู่ เจ้าไม่ต้องพุดแล้ว วันนี้ข้ำจะไป รวงน้ำข้ำดืมซาฟงจิว จะไปโดนลมได้อย่างไรกัน เจ้าไปปักฝ้าของเจ้าเถอะ ขากลับถ้ามีเวลาข้ำจะช่วยซื้อดาัยให้เจ้า" ชยาม่อหู่กล่าวอย่างรำคาญใจ

"มีบ้านไหนให้คุณหนูช่วยสวาชៃชื่อของกันละเจ้าคะ"หญูลี้เอ้อย่าง ตื่นตระหนัก เป็นความผิดของนายท่านคนเดียวที่เอาแต่ยุ่งอยู่ก่งงานราชการ ด้านการอบรมสั่งสอนคุณหนูข่าง...

"ข้ำถามห่นอย ระหว่างคุณหนูกับสวาชៃเนี่ย ใครใหญ่กว่ากัน"

* หม่ากว่า คือ เสื้อแจ็กเก็ตมีกระดุมหน้าแบบจีน แฉนเสื้อยาวเสมอข้อมมือ ชายเสื้อยาวเสมอสะคือ ชายขวามนจู้ใช้สวมทับชุด ยาวเวลาขี้ม่า ในสมัยต้นราชวงศ์ชิงเป็นเครื่องแต่งกายเฉพาะชนชั้นสูง แต่ต่อมากลายเป็นชุดลำลองในหมู่ประชาชนทั่วไปรวมถึง ชายชาวขั้นด้วย

ชยาม่อหูดาม

"ก็ต้องคุณหนูสิเจ้าคะ"

"ถูกต้อง" เด็กสาวว่าพลางตบไหล่ "ตั้งนั้นข้าว่าอย่างไรก็ต้องเป็น
อย่างนั้น" ผลสรุปออกมาแล้ว ชยาม่อหูดามมองดูสาวใช้ที่พยักหน้าอย่างเชื่อๆ
ด้วยความพอใจ

ในสายตาของหญิงสาว ต่อให้คุณหนูแต่งกายเป็นชาย แต่นางก็ยังคง
งดงามหมดจด แม้ว่าบนศีรษะจะสวมหมวก สวมเสื้อคลุมยาวและหมวกว่า
ทว่านางแค้นสืบทอดพระรื้อนั้นไม่อาจจะหลอกผู้มีสายตาแหลมคมได้เลย

"เจ้าเหม่ออะไรของเจ้า" ชยาม่อหูดามบะโกหกหญิงสาว

"โธ้ย!" สาวใช้ที่กำลังมองอยู่ร้องโอดโอยก่อนได้สติกลับมา แล้วนาง
ก็หน้าแดง "คุณหนูสวยเหลือเกิน มีน้ำเล่าผีสีของท่านถึงได้นัดท่านออก
ไปดื่มชาฟังจั่วทั้งวัน"

คราวนี้ชยาม่อหูดามเป็นฝ่ายหน้าแดงบ้าง "เจ้าเพ้อเจ้ออะไรนะ เจ้าไม่ได้
ยินหรือว่าข้าเรียกเขาว่าผีสี พวกเราก็เป็นเหมือนพี่น้องกัน" น้ำเสียงตื่นเต้น
ลนลานของนางฟ้องความในใจออกมาเสียแล้ว จันฉิ่งแอบหัวเราะ

"เจ้าคะ ข้าเพ้อเจ้อเอง คุณหนูรีบไปเถอะเจ้าคะ อย่าปล่อยให้ผีสี
ของท่านรอนาน"

"รีบกลับไปได้แล้ว" ชยาม่อหูดามลืงตาใส่แล้วรีบออกนอกประตูไป

ระหว่างทาง เด็กสาวทวนนึกถึงแต่ละช่วงเวลาที่นางได้รู้จักกับเต๋อซัว
นึกไม่ถึงว่านางจะมีโอกาสได้พบกับชายที่หัวหน้าขี้ไปดูดอกไม้ไฟบนกำแพง
ผู้นั้นอีกครั้ง

การพบกันโดยบังเอิญบนถนนครั้งนั้นทำให้พวกเขาสนิทกันถึงขั้นนี้

ได้ นางรู้ว่่าปกติเตอ้ชั้วม้งงานต้องทำ แต่ทั้งสงก็จะนัดพบกันที่ 'โรงน้ำชาอินดีเยือน' เป็นระยะะๆ เห็นได้ชัดว่่าเขาคุ่นเคยกับโรงน้ำชาแห่งนี้เป็นอย่างดี ทุกครั้งที่เ้ากัโรงน้ำชาเห็นนางปรากฏตัว ก็จะมีเข้ามาถ่ายทอดข้อความที่เขาฝากบอกนาง เช่นจะนัดพบกันวันไหน

หลังจากเดินผ่านชอยไปสามสี่ชอย ซย่าม่อหูกัมาถึงถนนใหญ่ ครันเห็นบรรยาคาคนบนถนนครึครัน ในใจของนางก็ลึงโลด

"ไม่ได้พบกันเสียหลายวัน เห็นทีช่วงนี้ที่สี่คังจะงานยุ่งกระมัง" ไม่อาจปฏิเสธได้ว่่ายังรู้จักกับเขามากขึ้นเท่าใด ความรู้สึกที่นางมีต่อเตอ้ชั้วก็ซึบซ้อนมากขึ้นตามไปด้วย

แม่แท้ๆ ของนางเสียไปตั้งแต่นางยังเล็ก ส่วนผู้เป็นแม่รองก็ไม่ใช่ใจนางเลย ใจดีทั้งหมดของแม่รองซย่าอยู่ที่ลูกสาวแท้ๆ ของตนผู้เดียวเท่านั้น ท่านพ่อของนางก็งานยุ่งทั้งวัน ไม่ทันสังเกตเลยว่่าลูกสาวทั้งสองมีชะตาชีวิตคนละแบบ แต่ซย่าม่อหูกูยอรับชะตากรรมของตนแต่โดยดีแล้วดำเนินชีวิตของนางต่อไป

ทว่่าความว่่าเหว่กัเป็นเรื่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ นอกจากหนุสี่แล้วก็ไม่มีใครเป็นห่วงเลยว่่านางอยู่สบายดีหรือไม่

จนกระทั่งนางได้มารู้จักกับเตอ้ชั้ว

แม้ว่่าตอนแรกซย่าม่อหูกูจะรู้สึกว่่าเตอ้ชั้วออกจะไม่ค่อยมีเหตุผล ทว่่าต่อมานางก็ค้นพบว่่าเขาหาได้ปฏิบัติต่อคนอื่นเช่นเดียวกับนางไม่ โดยเฉพาะเวลาที่เขาไม่พูด คนรอบข้างย่ำเกรงเขา กลัวเขา ด้วยเหตุนี้นางถึงได้เห็นด้านสุขุมของเขา

ผ่านไปพักใหญ่ซย่าม่อหูกัเดินมาถึงโรงน้ำชาอินดีเยือน พอแกลง